

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาที่บุคคลทั่วไปนิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายมากในภูมิภาคหรือในโลก เพราะว่ากีฬาแบดมินตันนั้นใครก็สามารถเล่นได้โดยพยายามตีลูกชนไก่ด้วยแร็กเกตให้ข้ามตาข่ายภายในสนามที่จัดทำขึ้นและสามารถเล่นได้ตลอดเวลา ทั้งกลางแจ้งและในร่ม ขึ้นอยู่กับสภาพของสนามและความเหมาะสม จะทำให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เพราะได้พบปะกับบุคคลทำให้เป็นผู้ที่มีสังคม ถ้าหากเล่นแบดมินตันเป็นประจำสม่ำเสมอ จะทำให้เป็นผู้ที่มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงมีพละทานามัยดี เพราะเป็นการออกกำลังกายที่ได้อย่างหนึ่งด้วย ในการเล่นแบดมินตันทักษะเบื้องต้นนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเป็นองค์ประกอบแรกเริ่มของการเล่นกีฬาแบดมินตัน ไม่ว่าจะเล่นเพื่อสุขภาพหรือการ แข่งขันก็ตาม จำเป็นมากที่ต้องฝึกให้เกิดความเชี่ยวชาญ เข้าใจในหลักการฝึกที่ถูกต้อง จึงจะทำให้ผู้เล่น เล่นถูกวิธี และมีความสุขสนุกสนาน รากฐานที่สำคัญในการเล่นแบดมินตันตั้งแต่เริ่มหัดเล่น ไปจนถึงเป็นนักกีฬาแบดมินตันฝีมือระดับโลก คือ ทักษะขั้นพื้นฐาน ซึ่งต้องได้รับการฝึกอย่างถูกต้อง โดยผู้ฝึกสอนที่มีความรู้ความสามารถ มีความละเอียดถี่ถ้วนและประณีตในการฝึกแต่ละทักษะคอยให้คำชี้แนะและฝึกแก้ไขให้เกิดความถูกต้องมากที่สุด จะทำให้ผู้เล่นเกิดการพัฒนาทักษะและการเล่น ได้อย่างสมบูรณ์แบบและมีประสิทธิภาพสูง

มีผู้เล่นแบดมินตันอยู่ไม่น้อยที่มีทักษะในขั้นพื้นฐานยังไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้เล่นนั้นมีแบบฉบับการเล่นที่ขาดประสิทธิภาพจึงทำให้ไม่พัฒนาของทักษะ และถ้าผู้เล่นยังฝึกและเล่นแบบผิดวิธีต่อเนื่องกันมานาน ซึ่งจะยากแก่การแก้ไขทักษะให้ถูกต้อง เป็นผลให้ผู้เล่นไม่สามารถพัฒนาตัวเองไปถึงจุดสุดยอดในกีฬาแบดมินตันได้ ทั้ง ๆ ที่เล่นมานานเหมือนจะดีและคู่แข่งขึ้นแต่ไม่พัฒนาไปกว่าเดิม ดังนั้นผู้เล่น ผู้ฝึกสอนรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องควรจะได้ทำ ความเข้าใจและให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะขั้นพื้นฐานให้ถูกต้องโดยละเอียดที่สุดเสียก่อนก็จะทำให้สามารถพัฒนาทักษะการเล่นไปได้อย่างสมบูรณ์ และพลิกแพลงไปได้ทุก ๆ รูปแบบ ทักษะขั้นพื้นฐานซึ่งควรได้รับการฝึกนั้น ได้แก่ การจับแร็กเกต การตั้งท่าตีลูก การถ่ายน้ำหนักรับลูก การเหวี่ยงแขน การยืนตีลูกอยู่กับที่ การเคลื่อนที่ และการตีลูกพื้นฐานทั้ง 9 ลักษณะคือ การตีลูกโยนโค้งหรือลูกเซฟ การตีลูกหยอด การตีลูกจัด การตีลูกสวนคาค การตีลูกแย็บ การตีลูกตบการรับลูกตบ การเลิฟลูก การรับลูกตบ ซึ่งทักษะขั้น

พื้นฐานจะต้องมีความละเอียด ประณีตทุกขั้นตอนในแต่ละทักษะจึงจะเกิดความสมบูรณ์ (ชนะรัตน์ หงส์เจริญ, 2537 อ้างถึงในวันชัย กองพลพรหม, 2547)

ลูกเซฟหรือลูกโยน โด่งเป็นลูกพื้นฐานหลักในกีฬาแบดมินตัน เพราะผู้เล่นจะเริ่มดำเนินการฝึกทักษะการตีลูกด้วยการสะบัดข้อมือตีลมและตีลูกเซฟหรือโด่งก่อน เนื่องจากเป็นลูกที่มีวิถีการวิ่งแรงเหวี่ยงแขน แรงตวัดข้อมือ การถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังไปเท้าหน้าและการก้าวเท้าฟุตเวิร์คอย่างถูกต้อง เป้าหมายในการตีลูกเซฟอยู่ที่สองมุมหลังของคู่แข่ง ซึ่งถือว่าเป็นจุดที่ปลอดภัยจากการรุกรุกโจมตีของคู่แข่งของลูกซ้ำ ผู้เล่น มีเวลาตี คับขั้นตอนและจับจังหวะการตีได้ตามหลักการนับตั้งแต่การจับไม้แรกเกิดให้ถูกต้องการตั้งท่าตีลูก การปรับหน้าไม้แรกเกิดให้เปิดสัมผัสลูกไปตามทิศทางที่ถูกต้อง

กีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาที่คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าเป็นกีฬาที่เล่นง่ายสามารถเล่นกันได้ทุกเพศ ทุกวัยทุกสถานที่ ซึ่งความจริงแล้ว ผู้เล่น ที่จะฝึก ให้เกิดทักษะที่ถูกต้องเพื่อสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศนั้น จำ เป็นต้องฝึกอย่างจริงจัง โดยมีผู้ที่มีความรู้ด้านกีฬาแบดมินตัน โดยตรงประกอบกับการใช้อุปกรณ์การสอนที่มีคุณภาพจึงจะทำให้ผู้เล่นหรือผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและสร้างรูปแบบการฝึกลูก โด่งหลัง โดยใช้อุปกรณ์เสริมเสริมในกีฬาแบดมินตัน ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาจากอุปกรณ์เสริมในการฝึกทักษะการตีลูกหน้ามือ โด่งหลังในกีฬาแบดมินตัน ของนายวันชัย กองพลพรหม (2547) และผู้วิจัยเห็นความสำคัญของทักษะการตีลูกหน้ามือ โด่งหลัง ทั้งในการเล่นแบดมินตันเพื่อสุขภาพจนไปสู่การเล่นเพื่อการแข่งขัน ผู้วิจัยต้องการพัฒนาอุปกรณ์เสริมแบบปรับเปลี่ยนขึ้นมา เพราะจะเป็นนวัตกรรมใหม่ๆและเป็นอุปกรณ์ที่จะสร้างความแปลกใหม่ให้กับกีฬาแบดมินตัน อุปกรณ์เก่าที่ใช้ฝึกอาจจะได้ผลลัพธ์ไม่มากนักและอุปกรณ์ใหม่ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอาจจะทำให้ผลลัพธ์ออกมาดีกว่าอุปกรณ์เก่าๆ ผู้วิจัยจึงต้องการนำอุปกรณ์ปรับเปลี่ยนเข้ามาใช้ในทักษะการตีลูกหน้ามือ โด่งหลัง เพื่อพัฒนาความสามารถให้ถึงขีดสุดในการตีลูกหน้ามือ โด่งหลังในกีฬาแบดมินตัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการใช้อุปกรณ์เสริมปรับเปลี่ยนในการฝึกทักษะการตีลูกหน้ามือ โด่งหลังกับการฝึกแบบปกติในกีฬาแบดมินตัน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ของการใช้อุปกรณ์เสริมปรับเปลี่ยนในการฝึกการตีลูกหน้ามือ โด่งหลังดีกว่าผลสัมฤทธิ์ของการฝึกแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 การวิจัยครั้งนี้จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการฝึกโดยการใช้ริบบิ้นเสริมกับการฝึกแบบปกติในการฝึกทักษะการตีลูกโค้งหลังในกีฬาแบดมินตัน

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัย

1) ตัวแปรต้น (Independent Variables) คือ การฝึกโดยการใช้ริบบิ้นเสริมและการฝึกแบบปกติในการฝึกทักษะการตีลูกโค้งหลัง

2) ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกโดยการใช้ริบบิ้นเสริมและการฝึกแบบปกติในการฝึกทักษะการตีลูกโค้งหลัง

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.5.1 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาที่เข้ามาเรียนแบดมินตันในสนามแบดมินตันเอราวัณ จังหวัดอุดรธานีจำนวน 10 คน

1.5.2 ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบการตีลูกโค้งหลังของ เฟรนช์ (French High Clear Test)

1.6 ความหมายหรือนิยามคำศัพท์เฉพาะ

1.6.1 ลูกโค้งหลัง หมายถึง ลูกที่ตีพุ่งโค้งเข้าไปในระดับสูง และย้อยตกลงมาในมุม 90 องศาในแดนตรงข้าม

1.6.2 อุปกรณ์ริบบิ้น หมายถึง อุปกรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นริบบิ้นขนาดความกว้าง 7.62 เซนติเมตรและความยาว 1.25 เมตรหลังจากทดสอบเครื่องมือจากความยาวทั้งหมด 5 ระดับ ริบบิ้นจะมัดอยู่ปลายอุปกรณ์ ท่อ PVC ขนาดความยาวเท่ากับ ไม้แบดมินตันคือ 67.5 เซนติเมตร

1.6.3 กลุ่ม ทดลองที่ 1 หมายถึง กลุ่ม ที่ฝึกตามโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้ อุปกรณ์เสริมริบบิ้นในการฝึกทักษะการตีลูกโค้งหลังในกีฬาแบดมินตัน

1.6.4 กลุ่ม ทดลองที่ 2 หมายถึง กลุ่ม ที่ฝึกตามโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้การฝึกแบบปกติในการฝึกทักษะการตีลูกโค้งหลังในกีฬาแบดมินตัน

1.6.5 การฝึกแบบปกติ หมายถึง โปรแกรมการฝึกตีลูกโค้งหลังที่ไม่ได้ใช้อุปกรณ์เสริมริบบิ้น

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1.7.1 ทำให้มีอุปกรณ์เสริมในการฝึกทักษะการตีลูกโด่งหลังในกีฬาแบดมินตัน หลากหลายกว่าเดิม

1.7.2 ทราบผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการใช้อุปกรณ์เสริมในการฝึกทักษะ การตีลูกโด่งหลังกับการฝึกแบบปกติ

1.7.3 สามารถนำ ทักษะการตีลูกโด่งหลัง ไปพัฒนาการเล่นกีฬาแบดมินตันให้ดีขึ้น

1.7.4 เป็นอุปกรณ์เสริมทักษะการตีลูกโด่งหลังที่มีความแปลกใหม่ทำให้นักกีฬาไม่เบื่อหน่ายกับอุปกรณ์เก่าที่ฝึกซ้ำๆมาเป็นเวลานาน

1.7.5 อุปกรณ์รับบิ้นที่ผู้วิจัยได้คิดค้นขึ้นมาอาจจะนำไปฝึกเสริมกับทักษะการตี นอกเหนือจากการตีลูกโด่งหลัง อย่างเช่น การจับลูกทั้งหน้ามือและหลังมือ เป็นต้น